

הגאים מלאי רגש האלה לאספסם בנליוננו לעדות כי גם
בני זכרון יעקב חובבים את לשוננו ולומדים אותה
ומתפארים בה. העורך.

מי האמין בכל העולם כי השפה העברית
אשר היתה למשל ולשנינה ולמרמס רגלים בעיני
כל, עוד תזרח כשמש וכירח ותפרח כשושנה! מי
האמין כי האמללה הזאת עוד תרים את קרניה
ותראה את הדר תפארתה!

הה! שפת עבר, עתה באה העת, עתה באו
הימים אשר שבת לבניך ותרחמי עליהם כאם. הה!
אמנו היקרה, את נחמתנו, את תקותנו ואין לנו
אחרת. מה נעמת את השפה, מה נעמו מליצותיך
את היפה והברה! מה יפית אמנו, כך התהללו
אבותינו, כך חזו נביאינו את חזיונותיהם, ובמה
נוכל להתפאר אם לא בכך, אמנו! בואי אלינו,
בואי לאהלי ולמשכנות בני עמך, שירי נא, פצחי
רנה! אז יגל יעקב וישמח ישראל. עמדי נא על
הרי ארצך ושאי סביב עיניך וראית כל המון בני
ישראל נפוצים לשמוע את קולך היפה, הקשיכי
אזניך לקול בניך הקוראים לך: אמי אמי למה
תרחקי ממנו? קרכי נא אלינו ונחדש את ימינו
בקדם, אז נוכל לראות את תקותנו אשר קוינו
במהרה בימינו.

הצעיר ישעיהו קרניאל.
אחד מבני המושבה כ"זכרון יעקב".

לשון עברית

נגדרשנו לבקשת הצעיר הזקר בעל הדברים